

Arrest

nr. 43 694 van 21 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat I. LAMOOT en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger van Hassani-origine te zijn afkomstig van Al Haseen in de provincie Khartoum. Eind 1991 diende u uw militaire dienst te vervullen. U weigerde en ging naar het politiekantoor in El Sofi om uitsluiting te vragen, gezien u de oudste zoon van de familie was. Er werd u geantwoord dat er geen reden tot uitzondering voor u gold. U studeerde af als leraar aan het hoger instituut in Rufa. U wilde na uw studies werk vinden als leraar, maar omdat u uw militaire dienst niet had vervuld, kreeg u niet de toelating. Uw nationaliteitscertificaat, het certificaat van de secundaire school en uw diploma van leraar diende u voor te leggen bij de veiligheidsdiensten om werk te vinden. U hielp andere mensen op het land en de boerderij en na 1997 hielp u uw vader. U bent sinds 1991 lid van de Umma-partij, een oppositiepartij onder de leiding van El Sadiq El Mahdi. U verspreidde de ideeën van de partij onder de jongeren en trachtte mensen te recruteren voor de partij. In mei 2001 waren er twee personen van Dinka-origine te gast bij u thuis. U gaf ze water en eten toen de politie binnenviel. De

twee personen werden meegenomen. Ook u werd meegenomen naar het politiekantoor van El Sofi en ondervraagd over uw relatie met die personen van Dinka-origine. U werd beschuldigd van samenwerking met de rebellen, u werd geslagen en gefolterd. Uw arm werd gebroken en u werd na 7 dagen naar huis gebracht. Uw vader ging klacht indienen bij de autoriteiten en er werd hem gezegd dat uw zaak zou onderzocht worden en u nog opgeroepen kon worden. In juli 2002 werd er aangekondigd dat de Soedanese president Bashir uw regio ging bezoeken. De lokale comités startten een campagne voor giften. Uw vader bekritiseerde dit en vond dat de president zelf geld diende mee te brengen voor de regio. Uw vader werd gearresteerd omwille van zijn geleverde kritiek. Een week later werd er u gemeld dat uw vader in het ziekenhuis lag. Toen u hem wilde gaan bezoeken, bleek hij overleden te zijn. In juli 2001 en augustus 2002 deed u een aanvraag om een paspoort te bekomen omdat u het land wilde verlaten. Het werd u geweigerd gezien u activiteiten had tegen de regering en ervan beschuldigd werd contact te hebben met de rebellen. Op 20 augustus 2003 werd u thuis door een politie-agent gearresteerd en naar het politiekantoor in El Sofi gebracht. De twee personen van Dinka-origine waren beschuldigd rebellen te zijn en er waren bij hen wapens gevonden. Na ongeveer 4 à 5 dagen kwam een agent (H.A.S.)

u melden dat u naar Al Duwaim zou worden overgebracht voor uw veroordeling. De twee beschuldigten waren geexecuteerd volgens wat u vernam van (H.A.S.) in het politiekantoor. U werd ervan verdacht die twee personen van Dinka-origine te helpen, jongeren in uw regio te recrutereren tegen de regering en de oorlog te weigeren. Op de zevende dag van uw opsluiting kreeg u bezoek van (S.E.), een verre verwant van uw moeder en lid van het lokaal comité. (S.) had vernomen dat u zou worden overgebracht naar Eldwaim en vroeg aan de autoriteiten of u mits betaling een week uw familie kon bezoeken. Op 27 augustus 2003 kwam u uit het politiekantoor. U verbleef 3 dagen thuis. U kreeg thuis het bezoek van (A.N.), een handelaar in Port Soedan afkomstig uit uw regio. U besloot het land te verlaten. U verliet op 2 september 2003 Soedan per schip vanuit Port Soedan. Op 24 september 2003 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Niettegenstaande het Commissariaat-generaal uw asielaanvraag ontvankelijk verklaarde, dient na onderzoek ten gronde te worden vastgesteld dat in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève bestaat. Zo verklaart u uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met de Soedanese autoriteiten die u beschuldigden van samenwerking met de rebellen, maar legt u in dit verband tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af. Vooreerst verklaart u op het Commissariaat-generaal dat u bij uw (tweede) arrestatie in augustus 2003 vernam dat er bij de twee personen van Dinka-origine wapens en explosieven waren gevonden (zie gehoor CGVS, p.34). Ze werden ervan beschuldigd rebellen te zijn. De twee personen hadden bekend dat u hen had geholpen en u werd ook beschuldigd met de rebellen samen te werken (zie gehoor CGVS, p.25). Terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken echter verklaart dat bij uw (eerste) arrestatie in mei 2001 u via uw vader vernam dat de agenten wapens, munitie en explosieven bij de onbekende gasten hadden gevonden (zie gehoor DVZ, punt 42). Het is daarbij onwaarschijnlijk dat de Soedanese autoriteiten u na zeven dagen zouden thuisbrengen, ondanks de beschuldiging van samenwerking met de rebellen.

Verder verklaart u tijdens het gehoor in dringend beroep dat u bij uw vrijlating na uw eerste arrestatie in mei 2001 een document diende te ondertekenen, dat u echter niet heeft gelezen (zie gehoor CGVS, p.31). Tijdens het gehoor ten gronde verklaart u dat er geen voorwaarden waren voor uw vrijlating en dat u niets betaald of getekend heeft (zie gehoor CGVS, p.23). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, antwoordt u dat u het document tekende tijdens uw detentie in 2003. In 2001 kon u wegens uw armletsel niet tekenen. U voegt toe dat de tolk misschien fout vertaald heeft (zie gehoor CGVS, p.23), hetgeen niet overtuigt. Over de ondertekening van een document maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding (zie gehoor DVZ, punt 42). Daarenboven verklaart u op het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor ten gronde dat u door tussenkomst van (S.E.) (een ver familielid van uw moeder) die de autoriteiten had betaald, de toelating kreeg om voor een week uw familie te bezoeken alvorens u zou worden gedood (zie gehoor CGVS, p.29). Uw verklaring dat het in Soedan de gewoonte is dat een ter dood veroordeelde nog een periode zijn familie kan zien, is onzin (zie gehoor CGVS, p.29). Het is immers onaannemelijk dat de overheid u op deze wijze de gelegenheid zou geven om te ontsnappen indien zij de bedoeling hadden om u te doden. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u daarentegen dat (S.A.H.A.) een hoge borgsom betaalde en u vrij kreeg. U maakt geen melding van het feit dat u voor een week nog uw familie kon bezoeken (zie gehoor DVZ, punt 42).

Bovendien is het merkwaardig dat de Soedanese autoriteiten u omwille van dezelfde feiten pas na twee jaar terug arresteren. U verklaart immers tijdens het gehoor in dringend beroep gedurende de periode tussen 2001 en 2003 geen problemen te hebben gekend (zie gehoor CGVS, p.32). U stelt de namen van de twee gasten afkomstig uit het zuiden niet te kennen en u blijkt ook niet over meer informatie over deze personen te beschikken dan dat ze van Dinka-origine waren en wat drinken vroegen (zie gehoor CGVS, p.17 en p.18). Het is opmerkelijk dat de Soedanese autoriteiten u dan ook blijvend zouden viseren. Het is tevens opvallend dat de tijdsbepalingen in uw verklaringen telkens over een periode van een week, of 7 dagen, gaan. Zo werd u twee keer voor een week gearresteerd, u vernam na een week dat uw vader overleden was en u mocht uw familie voor een week bezoeken. Tenslotte bent u niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven. De door u neergelegde medische attesten van Dr (B.) d.27.11.2003 en Dr (D.) dd.24.06.2004 stellen dat u problemen kent met de rechterknie en u hiervoor in behandeling bent, maar vermelden niets over de oorzaak of omstandigheden waarin dit letsel werd opgelopen.

U heeft uw relaas niet aannemelijk kunnen maken, zodat u zich evenmin op de elementen van uw relaas kan steunen om aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (RvV, nr. 31.282 van 8 september 2009).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het "Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en Staatlozen ondertekend op 28 juni 1951", het protocol betreffende de status van vluchtelingen, opgemaakt te New York op 31 januari 1967, de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van materiële motivering.

Hij stelt onder verwijzing naar het feitenrelaas dat hij wel degelijk onder het begrip vluchteling valt zoals bepaald in het Verdrag van Genève. "Minstens is hij vluchteling in de zin van artikel 65 van het UNO-handboek", waarin wordt bepaald dat iemand die vervolgd wordt voor een etnische, religieuze, sociale of politieke groepering zonder dat de overheid iets kan doen of wil doen tegen deze vervolgingen, eveneens een vluchteling is in de zin van de Conventie. Verzoeker betoogt dat hij wordt gezocht door de Soedanese autoriteiten daar hij ervan wordt verdacht twee personen van Dinka-origine te hebben geholpen en jongeren uit zijn regio te hebben gerekruteerd tegen de regering, alsmede dat hij reeds sedert de jaren negentig wordt geviséerd door de veiligheidsdiensten omdat hij zijn militaire dienst niet wilde vervullen. Zijn vader was lid van de Umma-partij, werd wegens kritiek op het regime gearresteerd en overleed enkele dagen later aan een hartaanval.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van "Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en Staatlozen ondertekend op 28 juli 1951", de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij doet gelden dat de Commissaris-generaal in casu een "bevestigende beslissing" nam terwijl zijn consistente en geloofwaardige verklaringen als basis voor erkenning dienen aanvaard te worden.

Nopens de eerste tegenstrijdigheid aangaande zijn arrestatie in 2001 stelt verzoeker dat zijn hand en knie werden gebroken en hij het bewustzijn verloor. Hij zou er zo erg aan toe zijn geweest dat ze hem naar huis lieten gaan met de gedachte dat hij toch niet ver kon komen gezien zijn verwondingen. Op dat moment hadden de personen van Dinka-origine ook nog niet bekend. Tot slot werd verzoeker voortdurend in het oog gehouden door de veiligheidsdiensten.

Betreffende het al dan niet ondertekenen van een document herhaalt verzoeker dat bij zijn arrestatie in 2001 zijn arm en knie werden gebroken en hij het bewustzijn verloor. Hij weet niet precies wat er allemaal gebeurde omwille van de pijn die hij leed. Wel is hij zeker van het feit dat hij in de gevangenis niets heeft ondertekend. Hij ondertekende wel een document na het verlaten van de gevangenis maar weet eigenlijk niet waartoe dit diende. In 2003 moesten hij en de persoon die de borgsom voor hem

betaalde een document ondertekenen voor zijn 'vrijlating', in se de week waarin hij zijn ouders mocht bezoeken alvorens hij zou worden geëxecuteerd.

Met betrekking tot zijn verblijf bij zijn familie in 2003 stelt verzoeker dat S.E. een verre verwant is van zijn moeder en lid van een comité behorende tot de regering. Deze heeft de bewaker betaald om verzoeker voor een week vrij te laten. Verzoeker merkt op dat het om een hoge som ging en dat hij ook een document moest ondertekenen, een soort garantie dat hij zou terugkeren naar de gevangenis.

Omtrent de motivering dat hij slechts na twee jaar opnieuw werd gearresteerd geeft verzoeker aan dat hij na zijn eerste arrestatie zware gezondheidsproblemen heeft gekend. Hij heeft zes maanden thuis gezeten en zat er psychologisch volledig door. Hij kon geen werk vinden en werd voortdurend in het oog gehouden door de veiligheidsdiensten. Verzoeker stelt dat hij slechts na twee jaar werd gearresteerd omdat de twee personen van Dinka-origine de beschuldigingen hadden bekend en tevens bekenden dat hij hen de weg heeft gewezen.

Verzoeker betoogt voorts dat hij op heden nog steeds in behandeling is voor zijn knie, hetgeen bewijst dat hij een ernstig trauma heeft opgelopen.

Hij vraagt dan ook om de bestreden beslissing te hervormen en aan hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen in de zin van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève.

2.2. Verzoekers eerste twee middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker heeft, zo blijkt uit de bestreden beslissing en de stukken van het dossier, ter ondersteuning van zijn asielaanvraag twee medische attesten bijgebracht waaruit blijkt dat hij problemen ondervond met de rechterknie en hiervoor werd behandeld. Deze attesten geven echter geenszins uitsluitel omtrent de oorzaak of de omstandigheden waarin dit letsel werd opgelopen (administratief dossier, stuk 14; stuk 26: documenten). Voor het overige brengt verzoeker, ondanks dat zijn asielaanvraag reeds dateert van 2003, niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn aanvraag. Hij legt geen documenten voor ter staving van zijn voorgehouden identiteit, herkomst en reisweg en brengt evenmin enig begin van bewijs bij betreffende zijn concrete asielmotieven. Verzoeker verklaarde nochtans dat

zijn moeder, zussen en broers, alsmede al zijn overige familieleden nog in Soedan verblijven. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij op 25 november 2003 geen contact te hebben met zijn familie in Soedan. Evenmin had hij enige indicatie dat hij nog zou worden gezocht na zijn vlucht omdat hij geen contact had met Soedan (administratief dossier, stuk 15, p.5). Ook tijdens het tweede gehoor, dat op 15 juni 2004 plaatsvond bij het CGVS, verklaarde verzoeker geen contact te hebben met Soedan. Wel verklaarde hij dat hij zou hebben geprobeerd mensen te vinden die in de buurt wonen om zijn familie te kunnen contacteren doch hier nog niet in te zijn geslaagd. Hij gaf aan over geen nieuws te beschikken vanuit Soedan (administratief dossier, stuk 5, p.2).

Ter terechtzitting verklaart verzoeker, ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RVV, dat hij geen begin van bewijs kon bemachtigen dat hij actueel nog zou worden gezocht door de Soedanese autoriteiten. Dat verzoeker er na meer dan zes jaar niet in zou slagen een begin van bewijs bij te brengen inzake de actualiteit van zijn vrees is niet aannemelijk. Bovendien toont hij niet aan hiertoe ook maar enige poging te hebben ondernomen. Nochtans kan van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde de nodige bewijzen te vergaren ter ondersteuning van zijn relaas en om zich te informeren omtrent zijn problemen en de evolutie van de situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen getuigt van desinteresse voor zijn ingeroepen problemen en doet manifest afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker legde blijkens de stukken van het dossier incoherente verklaringen af over zijn dienstplicht. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde hij dat hij in juli 1998 zijn studies aan de pedagogische faculteit beëindigde en bij de dienst onderwijs solliciteerde als leraar. Hij kreeg van deze dienst een brief mee waarmee hij zich moest melden bij het politiekantoor van Al Sofi, alwaar hij werd gevraagd deel te nemen aan de oorlog in het Zuiden. Verzoeker maakte bij de DVZ nergens enige melding van het feit dat hij voor 1998 reeds met zijn legerdienst werd geconfronteerd (administratief dossier, stuk 22, p.13-14). Bij het CGVS stelde hij tijdens het eerste gehoor echter dat hij reeds eind 1991, na het voltooien van zijn secundair onderwijs, zijn legerdienst moest doen. Hij gaf tevens aan dat hij als oudste zoon volgens de wet kon uitgesloten worden en dat hij naar het politiekantoor in Al Sofi ging om een uitsluiting te vragen. De politie zou echter hebben gezegd dat er geen reden was tot uitzondering (administratief dossier, stuk 12, p.8-9). In de vragenlijst stelde verzoeker bovendien dat hij reeds in 1994 zijn lerarenopleiding beëindigde hetgeen niet strookt met zijn verklaringen bij de DVZ (administratief dossier, stuk 11, p.6). In de door hem neergelegde verklaring stelde hij opnieuw dat hij in 1998 ging solliciteren en een brief meekreeg. Hij gaf deze maal echter aan dat hij een brief kreeg om naar het centrum voor de veiligheid in Al Sadki te gaan, hetgeen evenmin strookt met zijn verklaringen bij de DVZ (administratief dossier, stuk 7). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS gaf verzoeker aan dat hij zijn legerdienst in feite moest doen na de secundaire school maar dat het voordeel van zijn studies aan de lerarenschool tot 1994 was dat hij zijn legerdienst slechts vanaf 1994 diende te doen. Hij ontkende daarenboven uitdrukkelijk dat hij om een uitsluiting van zijn legerdienst zou hebben gevraagd en beweerde dat deze automatisch wordt verleend, hetgeen manifest in strijd is met zijn verklaringen gedurende het eerste gehoor bij het CGVS (administratief dossier, stuk 5, p.14-15). Dat verzoeker dermate incoherente verklaringen aflegt aangaande het ogenblik en de wijze waarop hij met zijn dienstplicht werd geconfronteerd doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aangezien hij zijn weigering zijn legerdienst te doen uitdrukkelijk verbond aan zijn voorgehouden eerste arrestatie in mei 2001 (ibid.).

Verzoeker legde tevens uitermate uiteenlopende verklaringen af aangaande zijn politieke engagement voor de Umma-partij.

Bij de DVZ verklaarde hij: *"Ik was niet politiek actief, maar wel een sympathisant van Hizb Alomma Al Soedani (= de Soedanese partij van de natie (...))"* (administratief dossier, stuk 22, p.13). Tijdens het eerste gehoor verklaarde verzoeker dat hij lid was van de Umma-partij maar geen lidkaart had. Gevraagd naar de volledige naam van de partij, antwoordde hij: *"Soedanese Umma-partij"*. Verzoeker verklaarde lid te zijn van deze partij sedert eind 1991. Tevens beweerde hij, in strijd met zijn verklaringen bij de DVZ, dat hij wel degelijk activiteiten voerde voor deze partij. Hij zou de ideeën van de partij hebben verspreid onder jongeren, pamfletten hebben verspreid en hebben gepoogd mensen te rekruteren (administratief dossier, stuk 15, p.13, 19-22). In de vragenlijst stelde verzoeker dat hij slechts sedert 1998 bij de Omma-partij was (administratief dossier, stuk 11, p.6). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde verzoeker opnieuw dat hij reeds sinds 1991 activist was voor de Umma-partij. Bovendien gaf hij aanvankelijk aan dat hij geen lid was van de partij. Even verder nuanceerde hij dit

door te stellen geen lidkaart te hebben maar wel activiteiten te voeren voor en zichzelf als lid te beschouwen van de Umma-partij. Hij trachtte het feit dat hij dit bij de DVZ niet vermeldde te verklaren door een aantal beweringen te uiten aangaande de tolk tijdens het eerste interview doch deze beweringen werden door hem niet in concreto aangetoond en vinden geen steun in het dossier. Verzoeker maakte bij de DVZ nergens melding van enig probleem met de tolk. Hij verklaarde integendeel, nadat het verslag aan hem werd voorgelezen in het Arabisch, dat hij geen opmerkingen meer had en het verslag goedkeurde en hiermee akkoord ging. Na herlezing volhardde hij, ondertekende hij het verslag en gaf hij aan dat het overeenstemt met de inlichtingen zoals door hem verstrekt (administratief dossier, stuk 5, p.2-4; stuk 22, p.15).

Voormelde incoherente verklaringen aangaande zijn activiteiten voor en lidmaatschap van de Umma-partij doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aangezien hij verklaarde dat één van de beschuldigingen jegens hem was dat hij jongeren rekruteerde tegen de regering (administratief dossier, stuk 15, p.34) en dit één van zijn activiteiten zou zijn geweest voor de Umma-partij.

Verzoeker legde voorts uiterst vage verklaringen af omtrent de twee personen van Dinka-origine die in zijn huis waren bij zijn eerste arrestatie.

Zo gaf hij aan in het geheel niets over hen te weten en hen niet te kennen. Verzoeker bleek zelfs niet in staat hun namen te geven (administratief dossier, stuk 5, p.17-18; stuk 15, p.30). Nochtans verklaarde verzoeker dat deze personen ongeveer een uur bij hem in huis waren voor hun arrestatie en kan hoe dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien verzoeker daadwerkelijk zou zijn beschuldigd van samenwerking met deze twee personen, hij zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd gedurende de twee jaar die hij nog in Soedan vertoefde tussen zijn vrijlating na zijn eerste arrestatie en zijn tweede arrestatie. Dat hij dermate vage verklaringen aflegt aangaande deze personen doet derhalve afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij zou zijn gearresteerd en ervan zou zijn beschuldigd met hen te hebben samengewerkt.

Verzoeker legde bovendien verscheidene tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn eerste arrestatie en detentie in mei 2001.

Vooreerst legde hij tegenstrijdige verklaringen af betreffende de plaats waarheen hij na zijn arrestatie zou zijn gebracht. Bij de DVZ verklaarde hij dat hij naar het politiekantoor van Al Sofi werd gebracht (administratief dossier, stuk 22, p.14), volgens de verklaring die hij neerlegde werd hij naar het politiebureau in El Sadki gebracht (administratief dossier, stuk 7) en tijdens het tweede gehoor bij het CGVS gaf hij aan dat hij naar de gevangenis van Sofi zou zijn gebracht (administratief dossier, stuk 5, p.18). Daarenboven legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af of hij gedurende zijn eerste detentie al dan niet zou zijn ondervraagd. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij werd geslagen en ondervraagd. Hij preciseerde dat hij werd ondervraagd over zijn relatie met de personen die bij hem thuis werden aangetroffen (administratief dossier, stuk 15, p.31). Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS ontkende verzoeker aanvankelijk echter eenduidig dat hij werd ondervraagd na zijn eerste detentie. Even verder beweerde hij dan weer, wanneer hem de vraag werd gesteld waarom hij verklaarde dat de twee personen waarschijnlijk rebellen waren, dat hem werd gevraagd of hij samenwerkte met rebellen (administratief dossier, stuk 5, p.18-19). Verzoeker legde bovendien manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent de voorwaarden voor zijn vrijlating na zijn eerste arrestatie. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat hij werd vrijgelaten nadat zijn hand werd gebroken en antwoordde hij, gevraagd of er voorwaarden waren: *“ik moest papier ondertekenen ik heb het niet gelezen, maar moest tekenen”* (administratief dossier, stuk 15, p.31). Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS ontkende verzoeker dat er voorwaarden waren voor zijn vrijlating. Hij ontkende tevens uitdrukkelijk dat hij iets moest ondertekenen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde hij dat hij in 2001 door zijn arm niet kon tekenen, dat de tolk misschien foutief vertaalde en dat het niet logisch is (administratief dossier, stuk 5, p.23). Deze verklaringen worden in de bestreden beslissing met recht niet overtuigend geacht. Verzoeker verklaarde immers tijdens het eerste gehoor de tolk te begrijpen. Er werd hem gemeld dat hij eventuele problemen, betreffende de tolk of andere, diende te melden, hetgeen hij heeft nagelaten te doen. Hij verklaarde integendeel aan het einde van het gehoor uitdrukkelijk alle vragen en de tolk te hebben begrepen (administratief dossier, stuk 15, p.1, 40). Verzoekers verklaring in het verzoekschrift dat hij niets ondertekende in de gevangenis maar wel iets ondertekende na het verlaten van de gevangenis is niet van die aard dat zij de voormelde tegenstrijdigheid kan opheffen. Voorgaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het hoger beroep om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers ingeroepen asielrelaas. Derhalve is verzoekers toetsing van dit relaas aan de criteria zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, niet dienstig. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient immers niet te worden getoetst aan de criteria zoals bepaald in voornoemd artikel.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker laat na te preciseren op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel in casu geschonden zou zijn. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd. Verzoeker preciseert voorts evenmin welke bepalingen van de Vreemdelingenwet, het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of het Protocol van New York van 31 januari 1967 hij voor het overige geschonden acht of op welke wijze deze geschonden zouden zijn, zodat ook deze schendingen niet dienstig worden aangevoerd.

Verzoekers eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.3. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om toegelaten te worden tot het statuut van subsidiaire bescherming conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij kan onmogelijk terug naar Soedan gezien zijn fysieke en psychische integriteit zouden worden geschonden conform artikel 3 EVRM. Hij werd het slachtoffer van zware folteringen die hij opnieuw zal ondergaan bij een terugkeer. In Soedan is de doodstraf nog steeds niet afgeschaft. Zich elders vestigen heeft geen zin omdat de doodstraf geldt in het hele land en in ondergeschikte orde folteringen worden uitgevoerd door de nationale ordetroepen. Verzoeker wijst erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en dat “*de neergelegde stukken*” niet worden betwist. Het is volgens hem duidelijk dat in dit dossier enkel werd gezocht naar mogelijke hiaten om zijn geloofwaardigheid te kelderen.

2.4. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas en de overige elementen in het dossier toont hij geenszins aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS